

 MYSTERIES
OF
THORN MANOR

A Thorn-udvarház
rejtélye

MARGARET ROGERSON

MYSTERIES
OF
THORN MANOR

A Thorn-udvarház
rejtélye

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Margaret Rogerson: *Mysteries of Thorn Manor*
First published in 2023 by Margaret K. McElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
1230 Avenue of the Americas,
New York, New York 10020

FORDÍTOTTA
Farkas Veronika

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

ISBN 978-963-636-456-4

Minden jog fenntartva

© Margaret Rogerson 2023
Jacket illustration © Charlie Bowater 2023
Jacket design by Sonia Chaghatzbanian © Simon & Schuster, Inc. 2023
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Farkas Veronika 2024

*Azoknak, akik hisznek
a jól végződő tündérmesékben.*

Egy

– Ezt nem én csináltam! – Nathaniel kötötte az ebet a karóhoz. Kihajolt az udvarház bejárati ajtaján, és tehetetlenül bámulta a sövény mentén csapkodó indákat, az udvarban sétafikáló, formára vágott díszbokrokat és a veszélyesnek tűnő mágikus szélvihart, ami a Thorn-udvarház mellett süvöltött, faleveleket, ágakat és kilazult macskaköveket pörgetve saját kis ciklonjában. – Baltasar szentségtelen sírjára esküszöm, én semmit nem csináltam!

Elisabeth szkeptikus pillantást vetett rá.

– Amikor ezt mondod, általában mindig kiderül, hogy...

- Igen, igen, tudom.
- Mint amikor teáscsészék hullottak az égből a Laurel sugárúton...
- Azt hittem, megegyeztünk, hogy arról nem beszélünk többet.
- És amikor egy villám lerobbantotta a Magisztrátus egyik tornyát...
- Értem, mire célzol. De tegnap nem volt rémálmom, nem igaz? Te biztosan észrevetted volna, ha lett volna.

Elisabeth érezte, hogy pír szökik az arcára.

– Nem. Nem volt.

Nathaniel rávigyorgott. A fiú elképesztően jóképű volt még egy szál hálóruhában is, aminek az ujja lobogott a szélben, mint ahogy Nathaniel sötét haja is.

– Mindenesetre ennek biztosan az udvarház védővarázsához lesz köze. Nézz csak ki az utcára, a kapun túl minden normálisnak tűnik.

Elisabeth hunyorogva próbált átkukucskálni a levegőben forgó hulladékokon, és megállapította, hogy Nathanielnek igaza van. A Hemlock park többi részében a jelek szerint napfényes, békés február reggel volt, de ez nem nyugtatta meg a lelkét. Főleg azért,

mert a ciklon túloldalán már gyülekezni kezdett egy kisebb tömeg, a kapu előtt pedig...

– Riporterek – állapította meg Nathaniel sötét tekintettel.

– Elisabeth Scrivener! – kiabáltak a tudósítók izgatottan, amikor észrevették, hogy a bejárati kapu kinyílt. – Thorn mágiszter! Nyilatkozna a kialakult helyzettel kapcsolatban? Elveszítette az irányítást a mágiája felett? Igaz, hogy visszatért a démona?

Nathaniel erre csak a homlokát ráncolta.

Aztán egy másik riporter azt kérdezte:

– Hatással lesz ez a jövő heti Téli Napforduló Báljának előkészés...

Elisabeth a többit már nem hallotta, mert Nathaniel sietve bevonszolta a házba, és magukra zárta az ajtót.

– Tudod, kezdem úgy érezni, hogy ez engem nem is zavar annyira – mondta Nathaniel valamivel később, miközben mosolyogva figyelte, ahogy egy bokor száguld el az előszobaablakon túl. – Sőt kezdem kifejezetten megszeretni ezt a kilátást.

– Ez nem maradhat így örökre – jelentette ki Elisabeth. – Még csak kimenni se tudunk innen. Éhen fogunk halni. Ráadásul az az izé ott úgy néz ki, mint-ha a tetőről repült volna le.

Nathaniel kicsit még jobban elhúzta a függönyt a mankójával, és érdeklődve figyelte, ahogy elszáguld mellettük egy faldarab. A báméskodók sikoltoztak, és behúzták a fejüket, Nathaniel viszont csak még elégedettebb arcot vágott.

– Ó, biztosra veszem, hogy elég tartalékunk van pár hétre. És ha beázna a tető, akkor egyszerűen megoldom mágiá... Scrivener? – csattant fel riadt hangon. – Hova mész?

De Elisabeth nem válaszolt, mert már rohant is kifelé a bejárati ajtón, kezében a kivont Démonpusztítóval.

Pár pillanattal később Elisabeth ugyanolyan lendülettel vágódott be az ajtón, nyomában indák seregével, amelyek törhosszúságú tövisei dühösen csattogtak az előtér kőpadlóján. A tekintete űzött volt, a hajából falevelek álltak ki.

– Ezeknek visszaő a végük! – kiabálta az indákat kaszabolva.

– Persze hogy visszaő! – kiabálta vissza Nathaniel.
– Ezek mágikus növények! Amit el is mondtam volna neked, ha nem rohansz ki egy szál pizsamában, hogy megvívj velük!

Azzal megidézett egy smaragdzöld tűzcsóvát, ami több indát is hamuvá égetett, és eközben az éterégés maró bűzével töltötte be a helyiséget. De ez sem segített. Amint lehullottak a hamvak a földre, az indák újabb hulláma áradt be, hogy átvegye az előzőek helyét.

A sövénytől egészen a bejáratig húzódtak, végeláthatatlannak tűnő mennyiségben. Minél hevesebben harcolt ellenük Elisabeth, és minél többet felperzselt Nathaniel a tűzgolyóival, annál gyorsabban szaporodtak, mint a sokfejű hidrák. A helyzet végül akkor fordult jobbra, amikor Mercy is felbukkant a folyosóról, eleresztett egy ádáz csatakiáltást, és a seprűjével nekiesett az indáknak. Pár pillanatra úgy tűnt, hogy ez a módszer működik, még ha csak a meglepetés erejének köszönhetően is: a sövény visszahúzódott, és közben kifejezetten döbönt benyomást keltett. Még mielőtt újra támadást indíthatott volna, Elisabeth

valahogy elküzdötte magát az ajtóig, és rávágta arra a magányos tövises indára, ami vakmerően visszamerészkedett a házba. Miután nem volt hajlandó visszavonulni, a lány levágta a végét a kardjával.

Aztán csak álltak, és néma elszörnyedéssel bámulták az indát, ami továbbra is elevenen hánykolódott a szőnyegen. Végül Mercynek tért vissza annyira a lélekjelenléte, hogy ráborítson egy felfordított szemetest.

– Azt hiszem, bent ragadtunk – állapította meg, miközben a szemetes dühösen ugrált és zörgött a szőnyegen.

– Nagyon úgy tűnik – nyugtázta Nathaniel vidáman. – Milyen bosszantó! Hetekbe fog telni, mire ezt megoldom.

Elisabeth elgondolkozott, felidézte, mit is mondott korábban az a riporter, majd Nathaniel felé pördült.

– Mi az a téli napfordulós bál?

Nathaniel nagy műgonddal porolgatta az elégett indák hamuját az ingujjáról.

– Hidd el nekem, Scrivener, jobb, ha nem tudod. Képzeld el, milyen, amikor az ember ott szorong egy varázsló dohos, öreg báltermében, ahol a csillárok az utasításaiknak megfelelően viaszt csöpögtetnek min-

denkire, aki kritizálni meri az *hors d'oeuvres*-öt,* és közben órákig el kell viselni a halálosan felszínes csevegés kínjait.

– Az egy társasági rendezvény, úrnőm – jegyezte meg valaki suttogva a folyosóról.

– Pontosan – helyeselt Nathaniel.

Elisabeth néha még mindig összerendezte meglepetésében, amikor Silas megjelent. A démon úgy nézett ki a folyosó homályában állva, mint egy kísértet, és könnyen annak is lehetett nézni – sápadt volt, légies, és keskeny alakja bármelyik pillanatban beolvadhatott a lambériába. Elisabeth nehezen tudott szabadulni az érzéstől, hogy Silas csak a képzelete műve, vagy Nathaniel valamelyik rémálmának terméke. De a démon minden kétséget kizáróan létezett. Elisabeth már több alkalommal hozzáért, és Silas nem sokkal korábban reggelit szolgált fel neki.

Az arcát nem tudta kivenni, de olyan érzése támadt, hogy a démon nagyon igyekszik nem ránézni a hamurétegre, ami az előtér padlóját borítja – vagy ha már itt tartunk, észrevenni, hogy egy felfordított szemetes iparkodik eltökélten a szalon felé.

* Előételeket. (*fr.*)

– A varázslókörök éves rendezvénye – folytatta a démon fojtott hangon –, amelynek az a célja, hogy fenntartsa a házak közötti kapcsolatot. Minden télen más-más mágiszterre bízzák a megrendezését.

Elisabeth gyanakvó pillantással kezdte méregetni Nathanielt. Az elmúlt hetek során többször is rajtakapta a fiút, hogy hivatalosnak tűnő leveleket dob a tűzbe.

– Idén neked kellene megrendezned, nem igaz?

– Nem értem, miért kellene ilyet tennem – felelte Nathaniel, miközben a ruháját porolgatta. – Alig két hónappal ezelőttig nem is voltam varázsló.

Elisabeth összehúzta a szemét.

– Ugye nem használtad fel a ház védővarázsát arra, hogy kibújj a feladat alól?

– Nem, de bárcsak eszembe jutott volna! Zseniális megoldás lehetne, nem?

Odakint valaki felsikoltott.

– Riporter – jelentette Mercy, miközben kikukucskált a függöny mögül. – Még él.

– Kár – jegyezte meg Nathaniel.

Silas időközben kilépett a fényre, bár Elisabeth észre sem vette, hogy megmozdul. A démon márványfehér vonásai az ólomüvegen beszűrődő késő délutáni ragyo-

gásban is éterinek tűntek. A kinti fény villogott az ablaküveg előtt repkedő hulladékoktól, amik árnyékokat vetettek az előtér sakktablamintás padlójára.

– Talán jobb lenne, ha visszavonulnánk az ebédlőbe. Már elkészítettem a vacsorát, és nem szeretném, ha kihülne – mondta Silas.

Udvarias hangjában nyoma sem volt fenyegetésnek, ennek ellenére mindenki kezét-lábát törve engedelmeskedett.

Az ebédlőben még Silas mércéjével is ritka elegánsan volt megterítve a vacsorához. A hosszú asztal lakkozott diófa lapján meghitten táncolt a gyertyafény, ami a számtalan ezüsttálon és evőeszközön is megcsillant. Az összes helyen a legfinomabb porcelán- és jádetányérokkaal terítettek meg – és nemcsak hármójuk széke előtt, hanem mind a tizennyolcnál. Mercy habozott egy kicsit a küszöbön, mielőtt merev testtartással leült volna, és olyan elszánt arcot vágott, mint aki csatába készül.

Elisabeth aggodalmasan összehúzta a szemöldökét, de amikor Silas visszatért, kezében egy tállal, minden mást elűztek a fejéből az ínycsiklandó illatok. Három adagot is felfalt az omlós, fehér húsú halból, és szinte önkívületi állapotba került a gyömbéres szósztól meg

a cukorborsótól, mielőtt visszanyerte volna a képességét a racionális gondolkozásra. Amikor végül felnézett, azt látta, hogy Nathaniel csak szórakozottan piszkálja az ételt a villájával.

Elisabethen átfutott egy kis együttérzés: Nathanielnek biztosan okozott némi lelki gyötrelmet, hogy hivatalosan is vissza kell térnie a mágusok közösségébe, főleg a sebesülése, a riporterek ostroma és a varázserejével kapcsolatos kérdések sora után. De a következő pillanatban el is szállt belőle minden jóindulat, amikor a beszélgetés a védővarázs helyreállítására terelődött, és Nathaniel úgy tett, mint aki elaludt.

– Ha senkitől nem kaptak utasítást, akkor miért aktivizálódtak? – kérdezte Mercy bizonytalan pillantást vetve Nathanielre, aki a székén elterülve ádázul horkolt. – Azt akarja jelezni nekünk az udvarház, hogy ha kimegyünk, akkor valami bajunk esik? Ugye nem ugyanaz történik megint, mint amit Ashcroft csinált? – Eddigre már mindent elmeséltek neki az előző őszi eseményekről.

Silas rápillantott a szempillái alól. Elisabeth teste megfeszült. Nem tudta volna megfogalmazni, hogy miért, de mindig megriadt, amikor a démon Mercyre nézett, noha Silas kifogástalanul udvariasan viselke-

dett a szobalánnyal, mióta visszatért, és ott találta Mercyt az udvarházban.

De Elisabeth megkönnyebbülésére a démon csak annyit mondott:

– Nem feltétlenül, kisasszony. Az olyan ősi varázsigék, mint amilyenek ennek a háznak az alapjaiba vannak rögzítve, idővel gyakran temperamentumossá válnak. Szerintem jóval valószínűbb, hogy történt valami, ami egy apró módosítást aktivált a védővarázsban. Sok varázsló vezetett be saját kiegészítéseket az idők során, és némelyik rendkívül specifikus. Nem jut eszébe bármelyiküknek bármi szokatlan, amit az elmúlt huszonnégy órában csinált először?

Ezt nagyon visszafogott hangon kérdezte, mégis mindenki rögtön Nathaniel felé fordult, akiről ki is derült, hogy mégis ébren van, mert kinyitotta a szemét, és felháborodottan tiltakozott.

– Hát, nekem nem – felelte Mercy határozottan.

– Én tegnap egész nap a könyvtárszobában dolgoztam – válaszolta Elisabeth.

– Én szinte itthon sem voltam! – kiáltott fel Nathaniel. – A Magisztrátusban konzultáltam az Ashcroft-varázstárgyakról. Csak jóval sötétedés után értem haza, és akkor...

Ekkor egymásra néztek Elisabethszel, mert leesett nekik a tantusz.

– Mi az? – kérdezte Mercy.

– Semmi – vágta rá Elisabeth sietve.

És ez tényleg nem lehetett olyan fontos. Elisabeth már rengetegszer aludt Nathaniel szobájában, majdnem minden éjszaka, amíg a fiú lábadozott, hogy segíteni tudjon neki, ha fel kell kelnie, hogy kimenjen a mosdóba, vagy netán rémálma lenne. *Akkor* nem tiltakozott a védővarázs. Persze, akkoriban Elisabeth a padlón aludt, és általában egymáshoz sem értek...

De előző éjjel sem csináltak semmit. Csak... csókolóztak egy kicsit. Pár percig csókolóztak, utána elaludtak.

– Nos – válaszolta Silas homályosan –, ebben az esetben, gazdám, azt javasolnám, hogy vonuljunk vissza éjszakára, és reggel folytassuk ezt a beszélgetést.

Silas ragaszkodott ahhoz, hogy fürdővizet készítsen Elisabethnek, és a lánynak el kellett ismernie, hogy ez nem indokolatlan kezdeményezés a részéről: a víz a rézkádban azonnal bebarnult, és falevéldarabkák

úszkáltak benne. De a démon legalább arra nem kényszerítette, hogy haját is mosson – egy sóhaj kíséretében engedett Elisabeth tiltakozásának, és csak egy elefántcsont fésűt rakott az éjjeliszekrényre.

Miután a lánynak végül sikerült megszelídítenie rakoncátlan tincseit, egy darabig csak áztatta magát lehunyt szemmel, és a csendes neszeket hallgatta, miközben Silas a helyiségben mászkált, és fiókokat nyitogatott és csukogatott. Utána rákényszerítette magát, hogy felüljön, két karját összefonva a mellkasa előtt. A válláról még mindig csorgott a gőzölgő fürdővíz. Silas odakészített egy törülközőt az összehajtható spanyolfalra, és ott hagyott egy tiszta hálóruhát az ágy lábánál. Amikor Elisabeth kinyújtotta a nyakát, még pont kilátott Silasra a spanyolfal széle mögött: a démon háttal állt neki, és kritikus tekintettel méregette a lány tönkretett ruhadarabjait, amelyek ernyedten lógtak a kezéből.

Elisabethnek nagyon ritkán nyílt lehetősége arra, hogy anélkül figyelje meg Silast, hogy a démon tudna róla. Most némán bámulta hát az orgonalila szoba félhomályában. Első ránézésre Silas pont úgy nézett ki, mint azon a sorsdöntő éjszakán a Királyi Könyvtárban: alabástromszerű szépségében nem esett kár.

Nathaniel azonban meg volt győződve arról, hogy az Archon megsebesítette. Azt nem tudta elmagyarázni, miből gondolja ezt, csak annyit mondott, hogy úgy érzékeli Silas problémáját, mintha egy árnyékot látna az elméje sarkából.

Silas azóta se mondta el nekik, hogy élte túl azt az összecsapást, vagy hogy mi történt vele utána a Túl-világon. Ha Elisabeth elég hosszú ideig és figyelmesen tudta őt nézni, egyre világosabbá vált számára, hogy valami megváltozott a démonban, bár azt nem tudta volna megfogalmazni, hogy micsoda – egyszerűen úgy tűnt, mintha Silas elhalványult volna, mintha vékonyabbá és megfoghatatlanabbá vált volna. Időnként pedig úgy tűnt, fájdalom is csillan a sárga szeme mélyén, amiben pont olyan nehéz volt olvasni, mint a sebzett nagymacskák szenttelen tekintetében.

Bármilyen is rágták Silast, Elisabeth örült, hogy már Mercy is náluk dolgozik, mert a démonnak így nem kellett mindennel egyedül megbirkóznia. De amint felmerült benne ez a gondolat, máris megbánta. Silas még mindig éppolyan gyakorlottan olvasott a fejében, mint korábban. A tekintete most is Elisabethre villant, és elvékonyodott a szája.

– Jobb, hogy van segítséged? – bukott ki Elisabeth száján. – Csak mert... olyan nagy ez a ház. Nem muszáj mindent egyedül csinálnod.

Sőt semmit nem muszáj csinálnod – tette hozzá gondolatban, mert ezt már többször is szóba hozták, de Silas olyan mereven ragaszkodott ahhoz, hogy szolgál maradjon, hogy ezzel minden alkalommal le is zárták a témát.

– Ahogy mondja, úrnő – válaszolta a démon.

Segített Elisabethnek kilépni a kádból, és elfordította a tekintetét, miközben tartotta neki a törülközőt. Aztán kurtán meghajolt, és távozott.

Elisabeth az ajkába harapott. Megtörölgette magát, felhúzta a hálóingét, majd a hozzáillő selyemköpenyt. Miután végzett, megpillantotta a saját tükröképét a fényes üveglapon: krémszínű selyemöltözékét tavaszi indamintázat szegélyezte, kibontott haja hullámokban omlott a derekáig. Megérintette a barna tincsek között csillogó, ezüstös szálakat, amik életének azt a napját jelképezték, melyet Silas elvett tőle – Nathaniel saját fizetségének mintájára. Aztán felvette a Démonpusztítót az éjjeliszekrényéről, és még mielőtt elgondolkozott volna a dolgon, Nathaniel hálósobájához lépkedett.

Biztosra vette, hogy valami olyat mondott, amivel megbántotta Silast, de azt nem tudta pontosan, hogy mit, vagy legalább azt, hogy miért. Miközben végig sétált a folyosón, azon gondolkozott, milyen sok kérdés él benne a démonnal kapcsolatban, amelyekre talán soha nem fog választ kapni. Az is felmerült benne, hogy amikor Silas besétált az Archon gyűrűjébe, hogy feláldozza magát, nem gondolta-e úgy, hogy Nathaniel mindenképpen meg fog halni. És Nathaniel majdnem meg is halt... Elisabeth kíváncsi lett volna, mit érzett Silas, amikor arra tért vissza, hogy Nathaniel mégis él, és hogy az előtte eltelt hetek alatt, miközben hiába várta, hogy ismét megidézzék, nem jutott-e arra a következtetésre, hogy megtörtént a legrosszabb. De leginkább az érdekelte Elisabetht, hogy a démon észrevette-e annak az elkeseredésnek a nyomait, ami pókhálóként telepedett az udvarházra a távollétében; hogy tudja-e, mennyire hiányzott nekik. Nagyon remélte, hogy tudja, de bizonyos dolgokról nem lehetett beszélni Silasszal. Ilyenkor Elisabeth egyetlen pillantást vetett a sárga szemére, és tudta, hogy ha tovább erőltetné, az olyan lenne, mintha vassal érintené meg a démon.

Amikor megjelent Nathaniel ajtajában, a fiú épp az ágya szélén ült, és elgondolkozva bámult kifelé a sötét ablakon. Elisabeth habozott egy kicsit az ajtó előtt – hirtelen szégyenlősség lett úrrá rajta. Bár Nathaniel lábadozásának minden egyes pillanatában mellette volt, újabban gyakran azon kapta magát, hogy furcsán bátortalannak érzi magát a jelenlétében. Mintha mindaz, amit Ashcroft markában át kellett volna élnie, megöregítette volna a fiút, továbbá rejtélyesebbé és nagyobb hatalmúvá tette volna – annyira, hogy már inkább férfinak tűnt, mintha az elmúlt hónapok során átlépte volna a felnőttkor láthatatlan küszöbét. Ezt nem volt könnyű észrevenni, amikor nevetségesen viselkedett – vagyis a nap legnagyobb részében –, de amikor kettesben maradtak, a fiú félretette a humort, amivel felvértezte magát, és ilyenkor Elisabeth szemét szinte égette az érzékelhető változás.

Biztosan kiadhatott valamilyen hangot, miközben ott állt, mert Nathaniel felpillantott, és alaposan megnézte őt magának. A jelek szerint egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy Elisabeth karddal a kezében ácsorog a hálószobája ajtajában. A szeme nagyon sötétnek és egy kissé nedvesnek tűnt. Elisabeth úgy

érezte, a gyomra bugyborékolva bukfencet vesz, nagyjából úgy, mint amikor jégkockát dobnak a pezsgőbe.

– Szerintem az lenne a legjobb, ha megint itt aludnál – szólalt meg Nathaniel, miközben még mindig rászégezte a tekintetét. – Előfordulhat, hogy egy növény betöri az ablakot, és együttes erővel kell visszavernünk.

Elisabeth a hatalmas ágyat méregette, ami egy valóságos szörnyszülött volt négy faragott oszloppal, hímzett függönyökkel és feltornyozott párnákkal – bőven jutott benne hely mindkettejüknek.

– De nem gondolod, hogy ezt az egészet az okozta, hogy együtt aludtunk? Úgy értem, az, hogy egy ágyban aludtunk, és csókolóztunk.

– Nem is arról van szó, hogy még soha nem csókolóztunk ebben a szobában – érvelt Nathaniel, miközben felhúzta a szemöldökét.

Elisabeth arca lángra gyúlt. Elég nagy erőfeszítésbe telt megállni, hogy ne pillantson rá a kipárnázott ablakpárkányra.

– És még ha meg is sértettük volna a házat szegyetelen paráznaságunkkal – folytatta Nathaniel –, a kár akkor is bekövetkezett. Nem hinném, hogy ennél tovább romolhatna a helyzet.

Elisabeth már nem volt ebben annyira biztos, de azért elindult az ágy másik oldala felé, felakasztotta a köpenyét egy vállfára, majd bebújt a takaró alá. A Démonpusztító az éjjeliszekrényre került, ahol könnyen elérhette.

– De semmi csókolózás – szögezte le Elisabeth. – Pusztán a biztonság kedvéért.

Nathaniel az arcával a lány felé közelített.

– Igenis, zsarnokom – felelte engedelmesen, tekintetében kaján csillogással.

Elisabeth fogta az egyik párnát, és határozott mozdulattal kettejük közé rakta, mire a fiú elnevette magát. Nathaniel csettintett, és a függönyök halkan suhogva kiszabadították magukat a kötőszalagjuk alól, majd összezárultak az ágy körül, elszigetelve őket a külvilágtól.